

DAVID BOWIE (1947-2016)

1990-luvun alussa vuokrasin pariaksi kuukaudeksi asunnon Crellestrasselta Berliinin Schönebergistä. Kävelin joka päivä Hauptstrassea pitkin Kleistparkin U-bahn-asemalle ja sieltä sitten takaisin, muutaman sadan metrin matkan. En silloin tiennyt, että David Bowie asui 1970-luvulla Hauptstrassen numerossa 155 kahden vuoden ajan, vieläpä sillä puolella katua, josta aina kävelin. Jos olisin tiennyt, olisin pysähtynyt talon eteen, ja ehkä olisin rohjennut astua sisään viereiseen Anderes Ufer -homopakkaan kysymään, vieläkö joku tiesin, missä kerroksessa hänen asuntonsa oli. Olisin katsonut kulmia aivan toisin silmin: tästä ovesta Bowie astui ulos, tämä näkymä hänelle aukeni ikkunasta, tähän hän jätti polkupyöränsä, kun kävi lounaalla.

Bowien kuoleman jälkeen Berliinin kaupunki on asentanut talon uloskäynnin viereen muistotaulun, Berliner Gedenktafelin, jollainen suodaan kaupungin huomattavat asukit saavat. Siinä lukee (vain saksaksi), että ”Tässä talossa asui vuodesta 1976 vuoteen 1978 DAVID BOWIE, 8.1. 1947 – 10.1. 2016. Tänä aikana syntyivät albumit ””Low”, ”Heroes” ja ”Lodger”. Ne jäivät musiikkihistoriaan Berliini-trilogiana. ”We can be heroes, just for one day”.

Tästä voisi päätellä, että olin kovakin Bowie-fani. Itse asiassa en ollut, mutta hänen musiikillaan oli minuun kuitenkin käänteentekevä vaikutus. Aladdin Sane -albumi oli ensimmäinen

muistamani runollinen vaikuttaja. Tahdoin kirjoittaa jotakin samanlaista, kuin mitä levyttä kuulin. En tosin saanut sanoista kunnolla selvää, mutta saatoin kuvitella lopun. Suosikki-lehdessä oli sentään Jean Genie -kappaleen sanat, sekä pätkä Drive-In Saturdaysta: dystooppinen näky ydinsodan jälkeisestä maailmasta, jossa katsotaan vanhoja elokuvia, jotta opittaisiin uudestaan pe-
tinhommia.

Bowieta on muistellut koko joukko kirjailijoita ja muita merkkihenkilöitä. Englantilainen filosofi Simon Critchley julkaisi kirjan Bowiesta pian tämän kuoleman jälkeen. Hän kuuluu niihin, jotka näkivät Bowien esittävän ”Starmanin” vuonna 1972 Top of the Pop -ohjelmassa ja joihin se teki lähtemättömän vaikutelman: esittäjä näytti itsekin olevan androgyyni avaruusolento. se oli samalla Ziggy Stardust -hahmon ensiesiintyminen suurelle yleisölle. Nuoret innostuivat, vanhemmat kauhistuivat.

Critchley löytää Bowien dystooppisista sanoituksista raskaan sanoman: ne ovat runouden tavoin vapauden teko ”suhteessa maailmaan, jota hallitsee absurdus. Se vapauttaa meidät suhteessa kulttuuriin, joka on kuollut pystyyn. Ei jyrkänteeltä putoavaa taloa ruveta korjailemaan”.